

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 225/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, свих из ..., чији је заједнички пуномоћник Гордана Станковић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Душан Булатовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, на седници одржаној 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 510/17 од 19.02.2019. године, стварно је надлежан Виши суд у Београду.

Образложење

Основни суд у Лазаревцу, пресудом П 510/17 од 19.02.2019. године, обавезао је туженог да на име накнаде штете због посечене шуме исплати тужиоцима АА, ББ и ВВ по 1/3 укупног износа од 461.690,00 динара са законском затезном каматом од 19.02.2019. године, као дана пресуђења до коначне исплате, све у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде. Обавезао је туженог да накнади тужиоцима трошкове парничног поступка у износу од по 1/3 од 120.066,00 динара са законском затезном каматом од 19.02.2019. године као дана пресуђења, у року од 15 дана од дана пријема писаног преписа пресуде.

Против наведене пресуде, тужени је изјавио жалбу.

Апелациони суд у Београду, решењем Гж 4284/19 од 23.05.2019. године, огласио се стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П 510/17 од 19.02.2019. године и списе предмета уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду на даљи поступак. У образложењу указао да, како су тужиоци тужбом од 28.09.2017. године преиначене 19.02.2019. године, тражили да се обавезе тужени да им на име накнаде штете коју је проузроковао сечом шуме на којој су тужиоци сувласници исплати по 1/3 износа од 461.690,00 динара, да вредност сваког појединачног тужбеног захтева износи 153.896,66 динара. Затим, како се тужиоци не налазе у положају нужних и јединствених супарничара у смислу члана 210. и 211. Закона о парничном поступку, односно како су тужиоци формални супарничари у смислу члана 205. и 209. Закона о парничном поступку, да се у конкретној ситуацији ради о спору мале вредности у смислу одредбе члана 468. ЗПП, имајући у виду да износ који потражује сваки од

тужилаца од 153.896,66 динара не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (дана 28.09.2017. године 1 евро је износио 119,3921 динара), због чега је Виши суд у Београду стварно и месно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова и одредбе члана 4. став 1. тачка 1. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава.

Виши суд у Београду, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 6737/19 од 24.03.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом суду ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу указао, да, како се у конкретној ситуацији ради о једном туженом и више тужилаца, сувласника (на одређеној парцели на којој је посечена шума) и како се захтеви свих тужилаца заснивају на истом чињеничном и правном основу, да се надлежност одређује према збиру вредности свих захтева. Затим, како се тужбени захтев односи на потраживање у износу од 466,690,00 динара, то се не ради о спору мале вредности у смислу члана 468. Закона о парничном поступку, због чега је Апелациони суд у Београду стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби туженог, стварно надлежан Виши суд у Београду.

Тужба је поднета 28.09.2017. године. У тужби је наведена вредност предмета спора у износу од 451.440,00 динара, који износ су тужиоци солидарно потраживали од тужених ГГ и ДД на име накнаде штете. Тужиоци су поднеском од 08.02.2019. године преиначили тужбу повећањем постојећег тужбеног захтева на износ од 461.690,00 динара и предложили да се обавезе тужени да солидарно накнади тужиоцима причињену штету у наведеном износу, да би на рочишту са главне расправе одржаном 19.02.2019. године, определили тужбени захтев тако што су предложили да се сваком од тужиоца исплати по 1/3 износа од 461.690,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, је прописано, да, спорови мале вредности, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Полазећи од садржине усвојеног тужбеног захтева, којим тужиоци потражују од туженог по 1/3 укупног износа од 461.690,00 динара (у уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у односу на тужиоце понаособ у износу од 153.896,66 динара), то се ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора у износу од 153.896,66 динара, очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како Виши суд у другом степену одлучује о жалбама на пресуде у споровима мале вредности, то је за одлучивање о изјављеној жалби туженог стварно надлежан Виши суд у Београду, на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић